

ζους στο άπαισιο σκάψιμό τους. Κά τ' άγορία είχαν όσμυσει νε-
ζή σάρμα κι' έσχαβαν—έσχαβαν, ρουθόνιζαν και χτυποδσαν τό
δυνατά τους σαγόνα...

(Απ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Μίνας Ἀρχερ).

Τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Χάιντεβιτς μὰς ἔχει γεμίσει φριζή. Ὅχι,
ὄχι, δὲν ἔχοιμε νὰ ζάνουμε περὶ μὲ τὸ Δράζονια. Τὸ τέρας αὐτὸ
εἶνε πὸ σκληρὸ κ' ἀπάνθρωπο ἀπὸ ἔκείνον.

Διαζώριμα τὸ διάβωσιμα τοῦ Ἡμερολογίου γιὰ ν' ἀναλνεύσοιμε
λίγο καὶ νὰ ξεκαλοτοῦμε.

Ὁ Ἰωνάθαν ὄμως κἀησε ἀρετὴ ὥρα ἀζόμα στὸν κῆπο, ξανα-
διαβάζοντας ὄρισμένες σελίδες τοῦ δυστυχομένου Χάιντεβιτς.

Ποτὲ ἀνθρώπος δὲν ὑπόφερε καὶ δὲν βασανίστηκε ἐπὶ τῆς γῆς,
ὡς αὐτός.

Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του!...

(Απ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἀρχερ).

Διαβάζοντας τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Χάιντεβιτς, ἔχω καταλάβει πολ-
λὰ τρομερὰ κ' ἀπαισία πράγματα, μὰ δὲν λέω τίποτε στὴν ἀγα-
πημένη μου Μίνα, γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξω.

Μόνον στὸν καθηγητὴ Βάν Ἐλισγγ θὰ μιλήσω, κ' ὁ Θεὸς νὰ
δώσῃ γὰθὴ τὸ γρηγορώτερο.

Πρέπει νὰ πάμε στὸν πύργο τοῦ Δράζονια καὶ νὰ χτυπήσοιμε
τὸ τέρας κει μέσα. Εἰδνχός, ἔξω τὰ κατώτερα του καλά. Ποτὲ
δὲν θὰ ξεγιάσω τίς ἡμέρες πὸν πέφασα ἐκεῖ πάνω, τοὺς τόκους καὶ
τὴν ἀγωνία μου...

Ναί, ὁ κούης Δράζονιας δὲν ὑπάσχει. Τὸ σημερινὸ τέρας μὰς
ξέφυγε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Δὲν τὸ ὑποπτεψήριμα καθόλου. Μὰ τὴ
θυσία... θυσία καλὰ. Τὴ νύχτα πούφεγα ἀπ' τὸν κα-
ταραμένο πύργο, σήκωσα τὸ κε-
φάλι μου καὶ ζήτησα γιὰ τέλει-
ταία φορὰ τὸ ἀπαισιο πύθιο. Κὰ
διέκρινα σ' ἕνα παρὰθρο
μὰ ἑλλόζοτη μορφή... Δὲν ἦ-
ταν καμαρὰ ἀπ' τίς ἀδελφεὲς τοῦ
κόμητος, ὄχι, ὄχι... Δὲν ἦταν
μορφή γυναίκας.

Μὰ ἐπάνω στὴν ταράχη μου,
δὲν τὸ πολυτροσεψα αὐτὸ. Κι'
ἔτσι τὸ τέρας μὰς ξέφυγε...

Ἄς ἔρθει, Θεέ μου, τὸ γρη-
γορώτερο ὁ Βάν Ἐλισγγ.

Εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ γινη-
σοιμε κ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ φρε-
νὸ βορνώλασα...

Χθὲς τὴ νύχτα συνέθη γὰτὶ
τὸ τρομερὸ.

Ἡ ἔγγονὴ τοῦ Βάν Ἐλισγγ
σηκώθηκε ἑσπερικά ἀπ' τὸ κρεβ-
βάτι της καὶ παρ' ὀλίγο νὰ γλυ-
στορήσῃ ἔξω καὶ νὰ τὴν χάσοιμε.

Ἐγὼ κοιμόμουν.

Φρουρούσε ἡ Μίνα. Κουρα-
σμένη ὄμως καθὼς ἦταν, λαγοκοιμήθηκε ἐπάνω στὸ κἀθισμά της.
Τὴ στιγμὴ αὐτὴ σηκώθηκε σιγὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι της ἡ μὲς Ἐλι-
σγγ καὶ μυσόγμηνη καθὼς ἦταν, πλησίασε στὴν πόρτα καὶ τοιμα-
ζόταν νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Δὲν εἶχε συνείδηση τοῦ τί ἔκανε. Φαινόταν σὰν νὰ θανοβοτοῦσε,
σὰν νὰ ἐπελετοῦσε κάποια διαταγὴ ποὺ ἔλαβε μέσα στ' ἄκουρό της...

Εὐτυχῶς τὴν ἀντελήφθη ὁ Πιστός, ποὺ κοιμόταν κειρὸς στὴν
πόρτα καὶ τὴν ἀράξαε μὲ τὰ δοντὰ ἀπ' τὸ φουστάνι.

Τὴν χάρωψε ἔτσι στὴ θέα της κ' ἄρχισε νὰ μιμνησθῆ.

Ἡ Μίνα ξύπνησε καὶ πετάχτηκε ὀρθή.

Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε τί συνέβαινε.

Μὰ ἄκουσε ἔξωφρα τὰ γουλλίσματα τοῦ Πιστοῦ καὶ γύρισε τὸ
βλέμμα της πρὸς τὴν πόρτα.

Μόλις ἀντίκρινε τὴ δεσποινίδα Ἐλισγγ μυσόγμηνη καὶ τὸ κἀθῆ-
νὰ τὴν κρατᾶ μὲ τὰ δοντὰ του γιὰ νὰ μὴ φύγῃ, πάγωσε ἀπὸ κῆληρ.

Κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε, τί κίνδυνος θὰ διέτρεφε ἡ μικρὴ
κόρη, ἀν δὲν βρισκότανε ὁ Πιστός γὰ τὴν συγκρατῆσῃ καὶ νὰ τὴς
φράξῃ τὸ δρόμο της κ' ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ της.

—Μικρούλα μου, τραύλασε, ποὺ ἤθελες νὰ πᾶς; Γιατὶ σηκώ-
θηκες τέτοια ὥρα; Δὲν ἴ ἀκούς, κόρη μου;

Μὰ ἡ μὲς Ἐλισγγ δὲν τῆς ἔδινε ἀπάντησι.

Τὰ μάτια της ἦσαν ἀπλανῆ. Κὰ ζήτησε διαρκῶς τὴν κλειστὴ
πόρτα, σὰν κάποιος νὰ τὴν περιμένε ἔ-
κει ἀπ' ἔξω, σὰν κάποιος νὰ τὴν εἶχε
καλέσει.

Ἡ Μίνα ἀντελήφθη τότε σὲ τί κα-
τάσταση βρισκόταν ἡ ἔγγονὴ τοῦ κα-
θηγητοῦ καὶ δὲν τῆς
εἶπε περὶ λέξι.

(Αζολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ... ΑΛΕΓΡΙΑΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑΤΑ

Παραπονοῦμεθα πὸς δὲν ἔχοιμε ποιήσι καὶ μάλιστα ποιήσι μοντέρνα.
Κι' ὄμως στὶς ἡμέρες μας μόνον μοντέρνα, ὑπερμοντέρνα μάλιστα, ποιήματα
γράφονται. Φουγάρα, βαπόρια, μηχανές, σπεισορίες, ὀπ... ἐμετὸ!... Ἐ-
χετε ἀντίρρηση; Θέλετε νὰ σὰς τὸ ἀποδοίκοιμε; Ἴδου λοιπὸν μερικά ποιή-
ματα ἀπὸ μιά νέα ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ κυκλοφόρησε προχθὲς μόλις στὸν
Πειραιᾶ. Φέρει τὸν τίτλο — μοντέρνο κι' αὐτὸν — Π ε ρ σ ι κ ῆ ς Εἰ δ ῆ -
σ ε ι ς. Διαβάστε καὶ ἱκανοποιηθεῖτε, ἀγρίστοι ἄνθρωποι.

ΒΕΙΣΩΣΗ

Σ' εἶδα σ' ἕνα αὐτοζίνητο
(κλειστὸ πολυτελεῖας...)
τ' ὀδήγῳας μὲ δεξιότητι.

Κι' ἐκεῖ πὸν σ' εἶδα σ' ἔχασα
σὰν ἀστρατὴ,
σὲ μιά κομπὴ
σὲ μεθάγγεν ὁ ἄλλογος.

Κι' ὅτι σὲ εἶδα σ' ἔχασα
μὲ ἐπνίξεν ἡ σκόνη.

Κὰ σκέψτηκα ἀσυναίσθητα:
«Νᾶχι τάχα συνείδηση
μὰς δυνάμεις τῆς Ξυπνημένης».

Σ' εἶδα ν' ἀπογειώνεσαι
μ' ἕνα ἀερόπλανο «Μοράν»
καὶ σ' εἶδα:

μ' ἕν ἄλογο σὰν ἀστρατὴ
νὰ χάνεσαι σὲ μιά κομπὴ
σίφονυας γύρω ἢ σκόνη!

Κι' ἀκόμα σ' εἶδα νὰ διαψᾶς
γιὰ μάθησι σκιωμένη στὰ βιβλία
μὰ καὶ στὰ μεγαλεῖα, σ' εἶδα.

Γυναῖκα † ἄντρα, σ' εἶδα
Ἄντρα † γυναῖκα, σ' εἶδα!,
καὶ σκέψτηκα κάποιον ἐξίσωση,
γυροφόρον ὅταν ἦμουν μαθητάκος.

Κὰ τίποτα νὰ μὴ βλέπω...
μὰ, γὰτὶ τὸ μελιολιτὸ.
Ἄζαθόριστο.

Μαζουρά, στὸ τέμα τῆς μαζουράς
(ὄδο)

καπνίζει ἕνα φουγάρο.
Σκέφτομαι:
Δὲν ἔχω οὔτε τσιγάρο!

Η ΜΗΧΑΝΗ

Τὸ κίνητος κινήθηκε
—χέρι ἀσπενιζὸ τὸ κίνησι—
οἱ μηχανεὲς ἔτρεψαν ψυχὴ
κ' εὐτὺς ὅλα γροῖζον
καὶ σφροῖζον.

Δυναμομένοι εἶν' οἱ τροχοὶ
γιὰ τὴ διχὴ τους τὴν κατάχτησι
—τόν ἄλλονὸν μὴν ἐπανάστασι...
Γροῖζον, γροῖζον
καὶ σφροῖζον!...

ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τ' ἀκούτε Σεῖς τῆς γῆς σοφοί!
Ἀπὸ ἐσὰς τὸ περμένομους...
Τί ζωηρεῖτε;
Συγκεντρωθεῖτε,
Σὲ μίαν ἀγορὴ ὅλοι μὰς
Πάρτ' ὅλα σὰς τὰ σύνεργα

νὰ φήνονται, ἐντὸς αὐτῆς
Κι' εὐτὺς ἑξαναειρημονεῖ ἄνε
(αἰρετοῦ τῆς
Φτιάχτε τους χέρια μὲ χαλκὸδινα
(φτερά
γιὰ νὰ πετοῦν—λαῖδαλοι—στὸν
(αἰθέρα
Βιάτε καὶ στὰ κεφάλια τους λίγο
(χρυσόν

—ἀντὶς μωαλ—
Κὰ λίγο «ιδανικό» στὴν γαστέρα
Κι' ἀφοῦ τοὺς βιάτε, Σοφοί μου,
(μὲσ' τὶς ἀτέρονες
καὶ λίγη «διανόηση», χαθῆτε,
πάρτ' ὅλα σὰς τὰ μινεργα καὶ
(καῦτητα
καὶ σεῖς «Φάνοστ» γενῆτε καὶ
(καθῆτε!

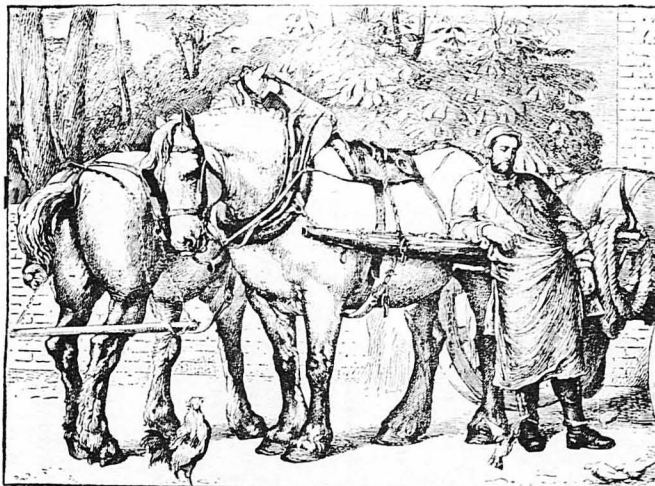
Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ

Ὁ διεφεντής τοῦ Βασιλικῦ Ἰθναροφολαζιον τῆς Γαλλίας Τερ-
γζο, ὁ ὁποῖος εἶχε διαπορέσει πολλὰς καταχρησῆσι, εἶχε μὴ θανασιῶσι
βιβλιοθήκη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ποιητὴς Σαῖντ-Ἄνς τοῦ εἶπε μιά μέρα,
γελόντας:

—Κανένας δὲν θὰ βρεθῆ νὰ σὰς κατηγορήσῃ ὅτι διαχειριστήκατε
τὴ βιβλιοθήκη σας ὀπὸς καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ βασιλέως...

—Γιατὶ; τὸν ρώτησε ὁ
Τεργζο.

—Γιατὶ, ἀπλοεστιατα,
δὲν... ἐξεροδισατε τίποτε
ἀπ' αὐτὸ τὸν θησαυρὸ!...

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ
(Ἐργὸν τοῦ Ζώρς Φρειδερίκου Βάτς)

Κὰ συσερετῆτε.
Καίρὸς εἶνε νὰ φτιάξετε νέους
(ἀνθρώπους
ἀπὸ παλιούς ρουθιούς, μαζουρά,
(καὶ τόπον)
Κὰ μὴ τοὺς φτιάξετε ἀπὸ χῶμα
(καὶ νερό)
πᾶν' οἱ παλιοὶ καιροὶ
—πᾶνε κ' οἱ μῆθοι,
Χρησίζοντ' ἀνθρώποι ἀπ' ἀτσάλι
(δοσιλεῖτο
καὶ μπουρζινεῖς νάζουν
ψυχῆς στὰ στήθη
Ν' ἀντέχουν
μὲσ' τὸ καινὴ τῆς ζωῆς
Σὰ δαίμονες νὰ σεδανιᾶν καὶ τὴ
(φωτιὰ τῆς
Νὰ λυώνουνε,

